

EL NOU TRACTAT TAN SOLS
MENCIONA EL CREIXEMENT

Toni Cruanyes

Periodista i analista polític

La moto europea

Posi's el casc, amic lector, que la moto arrenca. Resulta que Europa ha començat a parlar d'incentius al creixement i de lluita contra l'atur. Per això el nou tractat, en un dels seus 16 articles, diu que "s'adoptaran les actuacions i mesures necessàries per promoure el creixement econòmic". I per això s'utilitzaran els 82.700 milions d'euros dels fons de cohesió i dels fons socials previstos per al 2012 i 2013 per a polítiques d'ocupació. Als països amb més atur juvenil, com Espanya, la Comissió enviarà els seus experts per assegurar-se que s'estan fent polítiques de foment de l'ocupació. Als que siguin crèduls o fàcilment impressionables els semblarà que és una bona notícia: 82.700 milions semblen molts diners i que un article d'un tractat "obligui" els estats a posar fil a l'agulla en la qüestió de l'atur sembla seriós. Doncs no.

ENS VOLEN VENDRE UNA MOTO. Les mesures anunciades a Brussel·les són del tot insuficients. No inclouen ni un euro més per incentivar el creixement (els famosos 82.000 milions d'euros ja estaven orientats a projectes que també havien de servir per al creixement: energies renovables, instituts, carreteres, depuradores...) i molts tractats, directives i documents de treball, des de l'Agenda de Lisboa de l'any 2000, parlen de promou-

LLUÍS ROMERO

La combinació de retallades públiques, un 25% d'atur i la recessió pot portar Espanya al llindar del rescat

re el creixement econòmic. Però no s'han complert mai. Aquest cop, tampoc no es preveu cap mecanisme de sanció per als estats, i la visita dels experts de Brussel·les als països amb més atur, sense cap mandat concret, sembla més una xarlotada que una amenaça per a ningú. El que deïem: ens han venut la moto, i els benintencionats polítics de casa nostra han exclamat erròniament: "Per fi Merkel ha entès que amb rigor pressupostari no n'hi ha prou! Per fi s'adona

que no se'ns pot collar tant!"

QUE NINGÚ NO S'EQUIVOQUI: el tractat es diu "d'Estabilitat, Coordinació i Governança de la Unió Econòmica i Monetària". I només estableix sancions –i molt concretes– per als estats que incompleixin els objectius del dèficit establerts. Això –traduït al llenguatge dels *insiders* de Brussel·les, els falcons de la premsa anglosaxona i els votants alemanys– vol dir que Merkel no s'ha mogut ni un mil·límetre de la seva intransi-

gent posició inicial. L'aposta alemanya continua sent pel rigor pressupostari sense cap matís. Només han afegit una frase decorativa al text del tractat i han reassignat uns diners que ja hi havia. Això sí, tant Durão Barroso com Mariano Rajoy o Nicolas Sarkozy poden dir que han aconseguit alguna cosa en tornar a Madrid i París. El president francès intenta legitimar així la seva estratègia de seguidisme cec de les tesis de Merkel: "Al final he aconseguit estovar la seva disciplina pressupostària de ferro." I Rajoy?

ESpanya VOL QUE els objectius pressupostaris es relaxin perquè, amb la dada definitiva del 8% de dèficit actual, i una Europa a punt de la recessió, l'aprimament de l'administració espanyola pot costar-li, efectivament, "una vaga". I molt més: la combinació de retallades, un 25% d'atur i una economia amb un 0% de creixement pot portar Espanya al llindar del rescat. Un problema greu de solvència d'Espanya seria letal per a la zona euro. En menys d'un mes se sabrà quina és la previsió de creixement del vell continent (s'espera que es confirmi el pitjor dels escenaris: recessió) i els ministres d'Economia de la zona euro hauran de decidir, aleshores, si allarguen el calendari dels objectius de dèficit d'Espanya per suavitzar la situació. Serà aleshores quan sabrem fins a quin punt la Unió Europea és conscient de com l'economia no en té prou amb el pal del rigor pressupostari, sinó que necessita la pastanaga del creixement. De moment, a Brussel·les ens han venut una moto...

'Cuando fuimos los mejores'

Sergi Sol
i Bros

Periodista

La pomposa expressió "govern dels millors" ha desaparegut sobtadament, víctima de la crua realitat i d'una fatxenderia poc propícia per als temps que corren. Durant un temps va fer fortuna i com una força tronadora era vindicada als quatre vents pels opinadors d'ordre com arma llançadora contra el govern. L'expressió sem-

blava moderna i, en canvi, era pur classicisme amb un regust de deix antic que no encertava a identificar. El dubte persistia mentre l'expressió s'havia fet fonedissa dels pulpits propagandístics. Així, fins que el traspassat Heribert Barrera m'ha tret de dubtes a través de l'edició de l'obra pòstuma *Cambó* (Dèria Editors, novembre de 2011).

Cambó és un dels personatges més controvertits que ha tingut el país; un país, el nostre, molt

donat a la simptomatologia bipolar. No em refereixo, esclar, als Boadella i altres personatges captius d'un autoodi malaltís i calents d'armilla a la Metròpoli. Cambó s'identifica amb aquest gènere de catalans que es debaten entre el catalanisme i l'espanyolitat. No seria difícil, salvant les distàncies, traçar un paral·lelisme entre Cambó i un polític conservador del nostre temps. Aquesta insistència a exhibir un elevat sentit d'estat (espa-

nyol, naturalment) manté un predicament que, vistos els resultats, demostra la necessitat compulsiva de determinat catalanisme de servir l'amo que t'estomaca.

Barrera selecciona paràgrafs de discursos, intervencions o llibres del mateix Cambó i para especial atenció en un fragment de *Memòries (1876-1939)*. Cambó s'hi mostra convençut de la superioritat de les oligarquies i explicita la fórmula "govern dels millors".

Heus aquí l'expressió! No endebades, Cambó tenia dubtes sobre les seves lleialtats nacionals (Catalunya/Espanya) però cap sobre el rebuig furibund a tot moviment que soccavés l'ordre social.

Cambó va comandar la Lliga Regionalista a partir d'una fèrria estructura interna i d'un politburó vitalici que feia i desfeia al seu gust. I si bé es mostra convençut que "el govern dels millors" pot ser una estructura vàlida per a una organització política té

prou seny per admetre que era inviable per a un govern al segle XX.

El cantant Loquillo, sens dubte més a prop de Boadella que de Cambó, va escriure i popularitzar *Cuando fuimos los mejores*. Una de les estrofes fa "*cuando fuimos los mejores, lo peor que llevas dentro se refugia en tu mirada*". Als *millors*, el bany de realisme els ha fet baixar dels núvols. Els fums que gastaven (vistos els magres resultats) s'han evaporat. I és que la petulància acostuma a girar-se en contra del qui la predica. Farien bé d'aprendre que la modestia, en canvi, és la qualitat dels virtuoses.